

Hij zit te trippelen op mijn vingers als ik er mee bezig ben, en beschouwt mijn kamer als een goede toevlucht voor een regenbui. Meestal zit Piet dan binnen op de vensterbank of op een hoekje van de tafel op een courant. Hoe lang zal het nog duren voor hij voor goed afscheid neemt? Ik denk, dat hij den winter wel hier zal doorbrengen, daar de spreuwen zich hier den laatsten tijd niet meer vertoonen. Zij zijn de landen ingetrokken.

Oudeschoot, Aug. 1923.

M. POSTHUMA.

Ook in het najaar en in den winter is hij ons trouw gebleven, ondanks den drukken spreuwentrek.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De Appelvink op 't Voer. — In deze koude sneeuwdagen zijn onder de meezen, merels, musschen en roodborstjes ook een paar *appelvinken* in onzen tuin geregeld gasten. Ze zijn in 't geheel niet schuw en spelen merkbaar den baas over alle andere bezoekers. Hulstbessen, hennepzaad en zonnepitten eten ze graag, waarbij de snavel bij het uitpellen van het zaad eigenaardig trilt telkens. Ook de groote bonte specht zagen we eens. Hij liet zich prachtig observeeren in een appelboom op ruim 2 M. afstand van 't raam.

Hilversum, 11 Januari 1924.

A. M. VAN LOKEREN CAMPAGNE.

Overwinterende Witte kwikstaart (*Motacilla alba*). — 7 Januari 1924 zag ik in het dorp 's morgens een witte kwikstaart in de straten. Waar hier in Winterswijk den 31 Dec. 1923 een temperatuur is geweest van 19 graden Celsius vorst vond ik het merkwaardig genoeg dit feit even te vermelden. Het is dunkt mij een overwinterend exemplaar geweest, dat heel wat koude heeft kunnen doorstaan. Later heb ik den vogel niet meer gezien, deze is misschien wel weer teruggekeerd naar een of ander boerenerf, waar hij waarschijnlijk vandaan gekomen is, door honger gedreven, omdat er hier zeker al een week of drie een dikke sneeuwlaag alles bedekt, en de vogels die er nog zijn zich bij boerenschuren ophouden.

Winterswijk, 10 Januari 1924.

A. TH. TEN HOUTEN.

Het tamme roodborstje. — Toen wij Vrijdag 28 Dec. weer de vogels in 't Engelsche Werk, bij Zwolle, aan 't voederen waren, hipte een roodborstje om ons (wij waren met ons tweeën) heen. Doordat wij stil bleven staan, kwam het diertje steeds dicht bij ons.

Met een vaartje rende het onder mijn beenen door (ik stond gebukt). Ten slotte sprong het op mijn schoen, maar door een of andere beweging vluchtte het.

Bij vorige voedingen (op dezelfde plek) was zoo'n monter vogeltje steeds in onze nabijheid, maar of 't steeds dezelfde was, weten we niet. Er lag dien dag veel sneeuw, telkens pikte het beestje in de witte massa, zeker om zijn dorst te lesschen.

Zijn er meer zulke gevallen bekend van een zoo verregaande tamheid of nieuwsgierigheid?

Zwolle.

J. BREUNIS.

Overwinterende Roodborst-tapuit. — U vraagt in Uw nieuwen vogelkalender eens 's winters op den roodborst-tapuit te letten. Het vorige jaar 15 December, zag ik een paartje in de duinen bij Cadzand. En hedenmorgen zag ik een mannetje boven op een koolplant op een klein stukje bouwland, gelegen op de grens van den Haag, vlak bij de nieuwe behouwingen.

Op 5 Juli van dit jaar, één van die zeer warme dagen, zag ik hoe twee duiven zich een paar maal achtereen plat op het water lieten vallen, de vleugels uitgestrekt. Het was in een kreek vlak bij de gemeente Hulst. Heel even bleven zij zoo op het water en vlogen dan weer op. Het waren gewone tamme duiven. Is U misschien bekend of vogels op een dergelijke manier wat opfrissing zoeken? (Ja, o.a. ijsvogel en baardmees. T.).

's-Gravenhage, 30 Dec. 1923.

G. E. CARRIÈRE.